

PANNONHALMÁN

Mint drága ékszer aranykoszorúban,
Zajló habok közt szirtes nyugalom:
A táj öléből égre tornyosultan
úgy áll e vár, ez ősmagyar halom.

Ez itt a szent hegy: árnyas templomában
-Óh hallod-é - egy ezredév piheg;
A múlt kárpitját sejtelmes homályban,
Egy láthatatlan kéz lebbenti meg.

Mint csillagfény a hangtalan nagy éjben,
Itt lélek jár az íves bolt alatt,
S tán porszem ring a fátylas fény ölében,
Mely még szent István saruján tapadt...

Ez itt a szent hegy: búsak menedéke,-
E falak közt munka és a béke,
Hit és magyarság lengedez felém.

Magyarság rétjén párás szénaboglya,-
és lelked érzem, ős magyar halom !
S nekem oly jó így: csendben andalogva
Bús fejemet öledbe hajtanom...

Szerző: Sajó Sándor